

KUNHUTA

ze života farnosti

Nové Město na Moravě

červen 2024

„Jsem vděčný Tomu, který mě zmocnil – Kristu Ježíši, našemu Pánu – že mě poctil tou výsadou, abych mu mohl sloužit.“

1Timoteus 1,12 B21

Již téměř čtyři roky vede naši farnost otec Miro. S plným nasazením, vlídností sobě vlastní a ochotou směřuje naše kroky k nebi. Necelý rok mu byl na této cestě oporou jáhen Jirka, který mu jistě pomohl dotknout se i těch z nás, se kterými se dá pohnout jen těžko.

Nejde si nevšimnout soudržnosti a vzájemné úcty, které k sobě chovají. A tak je to správné – spolu, s humorem, bez konkurenčních bojů a v přátelských vztazích usilovali oba o spásu našich duší.

I když nebyl společně prožitý čas nijak dlouhý, byl jistě v mnohých ohledech intenzivní a plný Božích doteků, za což jsme opravdu vděční. Je to cítit i z následujících stránek, které jsou z velké části věnované Jirkovi. Jirko, děkujeme, zůstáváme i nadále spojeni v modlitbě a z celého srdce Vám žehnáme! I když se teď každý budeme „brodit jiným terénem“, cíl máme stejný. Kéž ho nakonec všichni dosáhneme! ☺

DT

ÚČASTNÍCI ZÁJEZDU II – MORAVSKÝ KRAS, KVĚTEN 2024

Právě jsme se vrátili z další pouti, tentokrát organizačně plně pod taktovkou jáhna Jirky. Tato pouť volně navazovala na předešlé akce cestovní kanceláře Otec Miro&Co, nicméně Jirkovi bylo jasné, že tato pouť je doplňující a svým významem nesmí zastínit velikost poutí do Říma či na Slovensko. Proto se již od úvodních příprav soustředil na minimalistickou variantu jednodenní akce pro jeden autobus poutníků. ☺

Plán poutě vykryštoval do návštěvy čtyř míst. První zastávkou byl kostel svaté Barbory v Adamově. Tento kostel se pyšní svojí dominantou – a to oltářem Nanebevzetí Panny Marie. Většina z nás si tu krásu, kterou vtisklo do lipového dřeva šest bezejmenných řezbářů v letech 1516–1525, opravdu užila. Vždycky jsem obdivoval lidi s talenty, kteří dokázali krásu svého okolí či svých představ promítnout a zaznamenat do materiálů jako je plátno, dřevo, kámen,... a uchovat tak pro další generace. Ale zpátky na zem. Místní pan kostelník si posteskl, že po nedávné reportáži TV Nova, která lehce pozměnila název oltáře ze světelského na „světelný“, musí odpovídat na nekonečné dotazy poutníků – kdy že se to oltář rozsvítí.

Bohužel se oltář nedochoval do dnešních dnů v původní podobě. Díky své velikosti byl ve Vídni rozebrán a použita byla pouze hlavní část. Rozšíření po obou stranách a nad oltářem padla za oběť kamnům někde na vídeňském dvoře. To, že se dřevem i topí, bohužel nikdo z nás nemůže rozporovat.

Další zastávkou byly Křtiny s mariánským poutním místem – kostelem Panny Marie. Tady jsme se cítili jako doma, vždyť byl kostel přestavěn podle „našeho“ architekta Jana Blažeje Santiniho. Ždárský zámek či Zelenou horu nikomu nemusím připomínat. Anebo kostel ve Zvoli. Po odsloužení mše svaté, kde jsme se setkali s dalšími poutníky z jižní Moravy, jsme se krátce rozešli po okolí a už jsme se zase houfovali do autobusu, který s námi následně zamířil do obce Sloup ke kostelu Panny Marie Bolestné.

Odsud jsme se kvapíkem přemístili do místa naší poslední zastávky – do Blanska s kostelem svatého Martina. Po prohlídce kostela a přilehlého farního areálu se nám po vzoru pouti na Slovensko dostalo cti blíže se seznámit s Jirkovou rodinou, a to s maminkou, bratry a místním panem farářem. Toto místo formovalo osobnost

našeho jáhna Jirky, a tak jsme si areál důkladně prohlédli. Po krátkém občerstvení jsme vzdali hold třem zúčastněným, a to Jirkově mamince za výchovu syna, Jirkovi za jeho práci v naší farnosti a benjamínku Vojtovi, který ten den slavil své 45tiny.

Poté jsme se shodli na tom, že všech cílů a očekávání bylo dosaženo, a vydali jsme se na zpáteční cestu. Jirka se v autobuse ujal slova a sdělil pro všechny z nás smutnou novinu, že jeho pobyt v naší farnosti se pomalu chýlí ke konci a bude brzy přeložen. Samozřejmě nás to zamrzelo, ale asi to tak má být. Jirka začal pomalu bilancovat své dojmy z naší farnosti, vyzdvihl svůj vztah a rovněž poděkoval za spolupráci otci Mirovi. Tento vztah je založen na vzájemné podpoře a doplňování, ne na soutěži. Nikdy nešlo o to, kdo napíše delší, hezčí či hlubší kázání. Tato slova mě přivedla k následující úvaze.

Ano, všichni jsme často obětí soutěže. Malé děti už ve školce za bonbon závodí, kdo přeběhne hřiště co nejrychleji. Celý školský systém je založen na tom, kdo s koho, kdo udělá v diktátě méně chyb, kdo spočítá více příkladů z matematiky apod. Takto bych mohl pokračovat dál a dál. Kultura v našich zeměpisných šířkách severní polokoule nám dává do vínku neustále závodit a soupeřit jeden s druhým a tím oddělit „zrno od plev“. Vždyť vlastně jeden a každý z nás je vítězem, každý jsme totiž byli při početí tou nejrychlejší...

A proti tomu jako protipól stojí pevná víra, církev, která nám neustále vštěpuje zásady spolupráce, souznění, komunity, pospolitosti, společenství, a to vše jednoduchou deklarací toho, že Bůh, kterého chceme nade vše milovat, je v každém z nás. Vždyť i díky této spolupráci si člověk dokázal podmanit ostatní živočišné druhy a zvítězit nad nimi, i když není nejrychlejší ani ten nejsilnější.

A to bychom si měli neustále uvědomovat, ať se nestaneme stádem bezohledných individualit....

Jirka Hron, účastník zájezdu

„Já jsem si vybral vás, ne vy mě. Ustanovil jsem vás, abyste nesli ovoce a vaše ovoce aby zůstalo, aby vám Otec dal, o cokoli ho poprosíte v mém jménu.“

Jan 15,26 B21

JIRKOVI OD SRDCE...

Začátkem léta minulého roku bylo oznámeno: „Po prázdninách k nám nastoupí jáhen!“ (Škoda, že jen na rok.) To je výborné! Naše farnost je velká, dříve zde bývalo i několik kaplanů, dnes je pan farář téměř na všechno sám.

V září přišel vysoký mladý muž – letos mu bude 30 roků (přejeme do dalších let stále Boží požehnání) – kterého část z nás znala. S projektem Live4G navštívil naši farnost při večeru chval a v adventní době zde vedl duchovní obnovu, jejíž druhá část byla na „Baroku“ doplněna zajímavou besedou.

Jáhen Jiří Dyčka zde od loňského podzimu pokračoval v podobném duchu a s podobnými činnostmi. Vedl duchovní obnovy, večery chval, bohoslužby slova, a především akce pro děti a mládež.

Teprve na zájezdě – prakticky rozlučkovém – do poutních míst jeho rodného kraje jsme pochopili, odkud pramení jeho láska k této práci. Vyrůstal v Blansku, v prostředí, které je na činnost s dětmi a mládeží silně zaměřeno. Je tam několik domů, dvůr, hřiště, zahrada (i s ovečkami a záhony) – vše zaměřeno a vybaveno pro zájmovou činnost farnosti.

Navíc má jáhen Jiří Dyčka dar velice dobře a srozumitelně vysvětlovat pasáže z Písma a principy náboženského života. Používá vlastních osobních zkušeností k vysvětlení řady obtížných čtení a doplňuje to, co v nich není nebo je jen v náznacích.

Vyučuje nejmenší děti náboženství a letos, snad aby jich na svého Dyčku (jak o něm mluví) mohlo vzpomínat co nejvíc, přistoupí k prvnímu svatému přijímání více dětí než v minulých letech. Mají ho rádi a bude jim chybět.

Na jeho srozumitelná kázání budeme vzpomínat i my letitější. Doufáme, že na nás nezapomene a přijde nás opět někdy duchovně obnovit.

Děkujeme mu za jeho práci a přejeme do jeho další služby stejný zápal, horoucí srdce, dary Ducha svatého a spolupracovníky, kteří mu pomohou uskutečňovat jeho poslání.

MV

„Víme, že těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému – totiž těm, které povolal podle svého záměru.“

Římanům 8,28 B21

Jáhen Jirka nám bude zajisté chybět! I za tak krátkou chvíli jsme s ním mohli prožít mnoho zážitků, které nemůžeme jen tak zapomenout. Ať už to bylo spolčo, pouť na Slovensko, výlety na koncerty Godzone, malé dětské setkání, víkendovka s dětmi nebo děkanátní setkání mládeže. Dokázal nám všem vykouzlit úsměvy na tvářích a hlavně nám jako mládeži pomohl se sjednotit a najít se mezi sebou. Přejeme mu hlavně mnoho zdaru na jeho cestách a určitě se s ním rádi v budoucnu setkáme.

MLÁDEŽ NOVOMĚSTSKÉ FARNOSTI

„Hospodin je má síla a můj štít, na něj se v srdci spoléhám. Pomoc jsem dostal, mé srdce jásá, svou písní chci mu děkovat.“ Žalm 28,7 B21

Jiří, přeji Ti, aby Tě Duch svatý, kterého jsi obdržel od Ježíše, každý den činil nástrojem jednoty a pokoje tam, kde jsi. Pamatuj, že jsi údem živého Kristova Těla, které je záchranou a lékem pro tento svět. Ať Tě Bůh ochraňuje na všech cestách života.
S úctou o. Mariusz Leszko

„Tvých pravidel a svědectví držím se, ty přece vidíš všechny cesty mé.“ Žalm 119,168 B21

Jáhna Jirku znám už od jeho dětství, protože jsem sloužil ve farnosti, ve které vyrůstal. Spolu se svými staršími bratry se učil ministrovat, skautovat a také pomáhat ve farnosti. Z této doby bych možná připomněl jeho zapojení do dětských bohoslužeb. Šlo o velmi populární a oblíbené scénky na různá témata – od biblických přes životy svatých. Jirka byl léta jejich režisérem i hercem v jedné osobě, zapojoval do nich další nadšence i nenadšence. A jak už to bývá, Pán si nás připravuje na své dílo často dlouho dopředu a nenápadnými podněty. Proto si s odstupem času myslím, že i Jirku si takto vedl už od dětství a on si v rámci farnosti pomalu ověřoval své schopnosti vést a motivovat druhé ke chvále Boží a zároveň zkoušet evangelizační aktivity. Pán jej pak jako misionáře poslal do různých farností rozeznávat a rozvíjet Boží dary a věřím, že ho tím „zaměstná“ i po celý život. S přáním Božího požehnání

o. Jiří Kaňa, farnost Velké Meziříčí

Moje první vzpomínka s Jirkou je celkem vtipná – potkali jsme se na táborové základně ve Štítarech a on mi vykal. Dnes už se tomu smějeme a společně jsme v konviktu říkali, že jsme si potykali až při vstupu do semináře, a vlastně je to tak obrazně pravda. Naše přátelství se rodilo při společně strávených večerech v rozhovoru, modlitbě i alkoholu. Jsem moc rád, že jsme se společně potkali, a že tyhle tři věci pořád dokážeme společně dělat – bavit se, modlit i střídme pít. To, co Ti tak trochu katolicky závidím, je tvoje vytrvalost a zapálení pro Boží věci. Těším se na Tvé svědectví, které jsem Ti před několika lety prorokoval. Ať Ti Hospodin žehná na všech Tvých krocích.

o. Jan Patty Pavlíček, farnost Osová Bítýška

„Svíce mým krokům je slovo tvé, svítí mi na cestě.“ Žalm 119,105 B21

Nedá se doslovně říct, co jste při působení v naší farnosti zanechal v našich srdcích a duších... I přesto velké díky za výuku náboženství, za nezapomenutelný přístup. Hodně Boží pomoci v novém působišti!

Karolínka, Kristýnka a rodina Janů

Milý Jiří, je mi smutno, že tento vzkaz je vzkaz na rozloučenou. I když jsme se osobně moc nepoznali, přesto jste v mém srdci zanechal stopu. Děkuji za ni! Cítím vděčnost Bohu, že Vás do naší farnosti poslal a respektuji to, že Vás posílá jinam, i když je to bolavé. Ale Táta ví, co je pro jeho syna nejlepší. Děkuji za Vaše slova v kázáních. Byl v nich Duch, život, oheň... Děkuji Bohu Otci, že Vás obdařil tolika milostmi a dary... Jste požehnáním pro tuto Zemi. Ještě Vás ale potřebuje vyzbrojit veškerou potřebnou zbrojí a vše, co se s Vámi děje, k tomu patří. Pamatujte na to, že jsem si Vás v srdci adoptovala a jsem Vaše další máma a nosím Vás v srdci, modlím se a žehnám.

Lenka Trödlerová

„Ze tvých výroků mám tolik radosti, jako bych našel poklad nejdražší.“

Žalm 119,162 B21

1. SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ V NOVÉM MĚSTĚ NA MORAVĚ **(26. 5. 2024)**

Foto (str. 6, 7, 14): 1. sv. přijímání, Marek Přichystal

ROZHOVOR S PANEM JOSEFEM KRUPICOU

S panem Krupicou jsme si povídali u černého čaje a do rozhovoru sem tam byly staré zvučné hodiny. Bavili jsme se o skautech, o Izraeli, o tom, co nás mohou naučit poutě a putování. Někdy člověk zapomene konkrétní slova a nebýt diktafonu, taky bych většinu našeho povídání u Krupiců nechala. To, co bych si ale odnesla, byl až neuvěřitelný klid a vyrovnanost, které mi rozhodně nejsou vlastní. Ač jsme otevřeli i těžší témata, necítila jsem obavy, nervozitu. Naopak od Krupiců se mi odcházelo s lehkostí, jako bychom prohodili jen pár běžných slov.

1) Jste dlouholetým členem Skautů. Jak dlouho se skautům věnujete?

Teď už nedělám nic. Jdu se jen podívat, když se něco slaví nebo na slavnostní slibový oheň. Se ženou jsme se skautům začali věnovat po listopadové revoluci 1989, kdy se zahájila skautská činnost. Žena vedla holky, já kluky. Postupně se ukázalo, že je takový zájem, že jsme rozdělili děti do družin podle věku.

2) Takže jste v Novém Městě se skauty začínali?

Začal to Pavel Šustr se Zdenou. Těsně po listopadu svolali na faře schůzku a první děti přišly v lednu z řad ministrantů. Později přicházely další děti i z nevěřících rodin. Někteří rodiče měli výhrady ke křesťanskému vedení. Bylo nám ale líto dětí, které nebyly, jak se říká, kostelní, nechtěli jsme je z programů vyloučit. Zmobilizovali jsme tedy skautské středisko, kde působili lidé, kteří nám už v roce 1968 dělali vedoucí. Když odešel Pavel Šustr do parlamentu, se ženou jsme skauty v Novém Městě převzali.

3) Co se Vám na skautech líbí?

Program. Ten je výborný. Ve skautu jsou skautské zákony a děti je jsou ochotné akceptovat a řídit se jimi. Skaut je pravdomluvný, věrný, oddaný, prospěšný a pomáhá druhým, je přítelem každého člověka dobré vůle, bratrem každého skauta a tak dále. Je to jako Desatero. Program je výchovný a dobré příklady táhnou. Myslím si, že je dítěti vlastně hloupé třeba neumýt nádobí, když ten před ním nádobí umyl. A týká se to také vedoucích. Co by dospělý v civilu běžně udělal, třeba si zapálil cigaretu, tak to ve skautech neudělá.

4) Čím to je, že se členi skautů takto chovají?

Myslím, že je to morálním kreditem, který skauting má. Sám jsem se přistihl, že když jsem měl možnost nějaké životní klíčky, řekl jsem si, že to neudělám. Navíc děti jsou k vedoucím velice kritické a tlačí nás do správného chování. Když se s odstupem dívám, nejsme schopni docenit, co skauting lidem do života dává.

5) Do skautů asi nevstoupí každý. Děti, nebo možná rodiče mají o skautu nějaké představy.

Po revoluci jsme měli asi 140 členů. Pak byl pokles a letos je přes 200 registrovaných členů. Zájem o skauting je obrovský. Společnost se mění. Rodiče

mají zřejmě zájem, aby z dětí něco bylo, a hledají záchranu možná i v tomto výchovném systému.

6) Skauti dovážejí každý rok Betlémské světlo. Jak to funguje, že se dostane až k nám?

Myslím, že toto ziniciovali skauti z Vídně. Vyberou jednoho člena, kterého dopraví do Betléma. Tam se v Jeskyni narození při obřadu zapálí oheň. Pak už se nese jako olympijská pochodně. Jsou k tomu oficiální skautské obřady, kdy se oheň předává dál. Z Vídně vede jedna větev do Lince a Českých Budějovic. My máme světlo z brněnské větve. Skauti předají světlo nejdříve panu biskupovi na Petrov a pak vezou betlémské světlo vlakem dál do Prahy. Vzpomínám si, když byly začátky betlémského světla, přebíral jsem si oheň ve Žďáře na nádraží sám. Tehdy se o tom moc nevědělo. To, že přijede světlo, mi oznámil nějaký bratr Brouček z Brna dopisem. Nyní se na nádraží schází velká skupina skautů z celého okolí. My světlo vezeme do Nového Města a letos ho povezeme až do Tišnova. Získalo to celé velkou popularitu. I nekostelní lidé volají a ptají se, kdy a kde bude betlémské světlo. A vím, že bratr Brouček ještě žije a stále ho zajímá, jestli se betlémské světlo šíří a jaké jsou reakce lidí.

7) Vy jste navštívil i Izrael. Jaký byl?

Vždycky jsem říkal: „Ženo, až budu v důchodu, chtěl bych do Svaté země.“ Ve Žďáře byl farář Vladimír Záleský, známe se spolu přes skauty. A ten může za to, že jsem se do Izraele podíval, byť jsem v důchodě ještě nebyl. V roce 2008 zorganizoval zájezd, a tak jsem řekl: „Ženo, jedem!“ A bylo to velmi silné.

8) Kde jste byli ubytováni?

Spali jsme přímo v Betlémě, takže byla možnost si brzy ráno zajít na mši do baziliky Narození.

9) Takže jste viděl i Jeskyni narození?

Tam jsem si i sáhl na místo, kde se narodil Pán Ježíš. Náš průvodce, Martin Mojžíš, nám říkal: „Nemyslete si, že místo narození se nějak přesouvalo nebo že je někde jinde. Ne, lidé si to celou dobu hlídali a označovali. Takže není pochyb, že se Pán Ježíš narodil právě zde.“

10) Mohl byste nám popsat, jak to vypadalo?

Dneska je na tom místě bazilika. Jeskyně je v suterénu. Ten chlév, kde se Pán Ježíš narodil, tam samozřejmě není, je to kaple. Uvnitř je mramorová deska, ve které je prohlubeň ohraničená stříbrnou hvězdou. Tam dítě leželo. Bylo to velmi silné.

11) Co jste všechno v Izraeli navštívili?

V Jeruzalémě jsme byli u Zdi nářků. Židé se u Zdi usilovně modlí a jsem přesvědčený, že jejich modlitby jsou také vyslyšeny. I když Pána Ježíše nepřijali...

12) Alespoň zatím.

Bylo mi jich líto. Takoví chytří lidé! My jsme tady tak daleko a jsme schopni to přijmout. Oni jsou přímo tam a ne. Stále chudáci čekají, kdy Mesiáš přijde, a on už tu byl. A je!

Pak jsme jeli do Nazareta. To je zajímavé místo. Židé, Palestinci, křesťané a lidé jiných vyznání tam spolu dokáží žít v klidu. Třeba v Betlémě jim to nejde. U Panny Marie v Nazaretě to ale jde. Na hoře Tábor jsme také byli, k Mrtvému moři jsme se podívali a vystoupili jsme na Mojžíšovu horu ještě před rozedněním. Když vychází slunce, pohoří zčervená, Vladimír nám do toho četl o stvoření světa. Říkal jsem si: To je teda dobré.

Byli jsme i v bazilice Ukřižování. Dostali jsme se i přímo do Božího hrobu. Uprostřed baziliky je kaple, u které hlídá kněz. Očistil nám ruce nad ohněm, a když nás se ženou pustil dovnitř, říkal jsem si: Tady bych chtěl chvíli pobýt. Ale nešlo to.

13) K nám na Západ se dováží na Vánoce Betlémské světlo, na Východ se zase na Velikonoce přináší světlo z Božího hrobu.

To je svatý oheň, který má sestupovat přímo z nebe. To je úžasné. U nás se o tom moc nemluví. Jednou o něm měl kázání Jan Daněk. Dokud to probíhá, je to dobré. Svatý oheň je taky hezký důkaz, ne?

14) Co ve Vás z cesty zůstalo?

Když probíhá v kostele čtení, vybavují se mi místa, které jsme viděli. Přivezl jsem si posílnění ve víře. I když pochybnosti jsou pořád. To je věčný boj.

15) Svatý Paisios Svatohorec vzpomínal, že když letěl nad Svatou zemí, cítil velké Boží požehnání. Je ta země opravdu jiná?

Určitě. Martin Mojžíš nám říkal: „To není žádný Izrael, tady jste ve Svaté zemi.“ Uvědomil jsem si, jak je to malé a vyprahlé území. Ale je to Svatá země. Taky bych se o ni pral. Velice si Židů jako národa vážím. Jsou pracovití a chytří. Vyřešit se dá ledasco, ale musí se chtít.

16) Navštívil jste i jiná poutní místa?

Ano. Začalo to Lurdami. Zastavovali jsme se v Cluny, v Paray-le-Monial, kde se Markétě Alacoque zjevil Pán Ježíš, a v Taizé. Odtamtud se mi nechtělo, to bylo silné místo. Potom jsme byli v Litvě na Hoře křížů. Po válce tam lidé začali nosit kříže. Komunistům se to nelíbilo a srovnali to místo se zemí. Nicméně ráno se tam znovu objevil nový kříž. Dál jsme byli v Římě a také jsme se vydali po stopách svatého Františka. Šli jsme poutní cestou ze Spoleta do Rieti.

17) To jste šli pěšky?

Je důležité jít pěšky. Druhý, třetí den začne mysl fungovat úplně jinak.

18) Jak to myslíte?

Krásně se u toho třeba modlí. V Itálii jsem měl možnost jít některé úseky sám. Když jsem si vzpomněl na někoho, kdo měl trápení, říkal jsem: Pane Ježíši, ty můžeš, tak mu pomoz. Většinou, když jsme se pak vrátili domů, měl jsem pocit,

že to bylo vyslyšené. Až jsem si kolikrát říkal: Že by to bylo tak jednoduché? Nebo mi to ani prvně nedošlo, že za člověka, kterého pustili z nemocnice, jsme se na pouti modlili. Až jsem si na to vzpomněl, říkal jsem si: Čemu se najednou divíme? Samozřejmě modlitba nemusí být vždycky vyslyšená.

19) Chodil jste i pěší poutě na Velehrad?

Ano a rád. Právě z nich máme v rodině tři případy, kdy se po poutních modlitbách lidé uzdravili. Tři případy, kdy šlo o život a spravilo se to. To jsem si říkal: Tak to je něco! Ale člověk nemůže moc machrovat, protože pak přijdou rány, které se téměř nedají ustát. I tak je uzdravení ohromné. Když slyším v evangeliích, jak Pán Ježíš uzdravoval, stále to na mě působí.

20) Při putování člověk zakouší svobodu.

Obrovskou svobodu. V roce 2010 jsem se rozhodl, že půjdu na Velehrad. Vůbec nevím, co mě to tenkrát napadlo. Vyšli jsme z Vítochova, a jak jsme vyšli, pociťoval jsem ohromnou svobodu. Ohromnou! Možná jsem i utekl z nějakých povinností, to je možné. Ale bylo to povznášející. Pořád to tak je. Modlíš se, jdeš, máš rytmus.

21) Co je pro Vás svoboda?

Hodně. Vidím, jak jsme byli za komunistů zpracováni, nemohli jsme se projevit. Teď je svoboda ve společnosti velká. Jde o to, jestli s ní umíme zacházet. Pro mě je pocitem svobody příroda. Umí člověka pozvednout, je tu pro mě i pro všechny. Nikdo si ji nemůžeme odnést domů. Všem nám dává obživu a zlepšuje naše životy.

22) Zdá se mi, že často nevyužíváme svobodu naplno.

Jsme sešněrovaní v krabičkách, že to a to musí být takhle. Nemusí. Když něco nedopadne tak, jak jsme chtěli, jsme z toho hotoví. A při tom to nemusí být špatně. Ptám se: Proč jsme to vlastně měli takhle naplánované? Jsme součástí Boží režie, můžeme se nechat vést. Umět věci přijmout. Kolikrát to svádí až ke „křesťanskému flegmatismu“ – nějak to dopadne. Na to ale pozor, křesťan by neměl být životní flegmatik. Na druhou stranu věci nejde za každou cenu lámat silou. Chce to prostě pokoru.

23) S cestováním se pojí i bilancování a nový náhled na stav, ve kterém se člověk nachází. Vracel jste se domů rád?

Vždycky se domů vracím rád. Pořád. To je důležité. Vracet se k někomu, koho má člověk rád. Pak to má smysl. Kolikrát mě napadlo, že takhle to každý nemá.

24) Pravda. Někdo má kořeny hluboké, jiný se cítí být vykořeněný.

Naši se přistěhovali do Nového Města v roce 1968, kdy tu otec našel práci a pozemek. Nám třem klukům se ze samoty u malé vesnice u Havlíčkova Brodu nechtělo. Teď s odstupem času vidím, že to byla dobrá volba.

25) Během putování se poznají nejen místa ale i lidé.

Kolik bezvadných lidí! Vytvoří se i takové party. Shodou okolností jdu teď v pátek jako svědek na svatbu kamarádovi, kterého znám z poutí na Velehrad. Je to prostý kluk z vesnice. Ale co on to má za nezkalený selský rozum! To jsou někdy odpovědi. Má bystrou mysl. Řekl mi třeba: „Proč by ses toho bál? Strach je od ďábla. On má radost, když se lidi bojí. Tak se neboj.“

26) Vlastně jednoduché. Strach svobodnou vůli brzdí. A zrovna víra je hodně o svobodné vůli.

Souhlasím. Když jsem se při poutích na Velehrad podíval kolem, viděl jsem spoustu mladých lidí, kteří se chovali jinak. To je pro mě obrovská naděje. Mladí víru nepustí. Nějaký Boží plán jistě je, ale samo to všechno taky nepříjde. Musíme se modlit a něco pro to udělat.

27) Na druhou stranu nikoho do víry nenatlačíme.

To nemůžeme. To vidíme na Svědcích Jehovových, nefunguje to a je to odpudivé. Při tom se slušně chovají, jsou hezky oblečení...

28) Tak právě tady někde se to bude lámat, co se svobodné vůle týče.

Slyšel jsem jednou rozhovor s Karlem Schwarzenbergem. Ptali se ho, proč, když je válka, ji Bůh nezastaví? Odpověděl: „Je to o svobodné vůli. I Hitler se mohl rozhodnout jinak.“

29) Kudy Vás v životě provedla víra v Krista?

Dost často si se ženou říkáme, že kdo nemá Pána Boha, má se k uzoufání. Jsou totiž situace, na které člověk nestačí. Ať jsou to neshody v rodině, špatné vztahy, nemoci. V životě jsem několikrát cítil takovou bezmoc, že kdybych neměl Boha, tak by to bylo na zbláznění. Bůh je velká naděje.

30) Dával jste dohromady skupinky na synodu. Z výsledků mohou být lidé v rozpacích.

Já taky... Oslovil mě otec Miro, říkal jsem si: Proč já? Ale šel jsem do toho. Oslovoval jsem pak lidi, aby utvořili synodální skupinky. Nevím, co kdo napsal. Nemám z toho žádný výstup, což mě vyhovovalo. Jsem rád, že se ve farnosti udělala farní kavárna, společenský večer, farní ples. Mám radost, že tohle ve farnosti máme. Jestli je to výsledek synody, nevím. Na celostátní úrovni ještě uvidíme, co synoda přinese.

31) Kdyby z toho plynul jasný popis pravidel, člověk by měl šanci si znovu uvědomit vlastní postoje a názory.

To ano. Mně je třeba líto rozvedených lidí v církvi. Mám dva kamarády, kterým se manželství rozpadlo, a nemohou chodit k přijímání. Dokonce mám známého, kterému zemřela žena a poznal se se ženou, kterou manžel bil. Chtěl si ji vzít, ale v katolictví to nešlo. Tak se nechali oddat u evangelíků. To je možná extrém, ale nemyslím si, že u Pána Boha to funguje jako tady.

32) To je zajímavé. I u pravoslavných se dá rozvést a znovu se oženit. S čím to souvisí?

Nevím.

33) Šlo by žít bez důvěry v Pána Boha?

U mě ne. Každý jsme nějakým způsobem lotr. Šance věci litovat a mít možnost odpuštění, to je věc! Vidím na svém životě Boží plán. Vůbec to, jak jsem se poznal se ženou, že jsme měli děti... Budeme letos slavit 45 let manželství. Vidím i u rodičů mé ženy, co pro ně znamenala víra v Boha. Tatínek mé ženy už jen leží, ale před každým jídlem se pomodlí. Má stále úctu k jídlu. To s ním jde celý život.

34) Máte nějaký nápad na to, jak víru předat?

To kdybych věděl. Ne vždycky to dopadne. Asi chováním, příkladem. Ale trvá to strašně dlouho. Kolikrát si člověk říká, že už s tím není hnutí, a ono to najednou dopadne. A chce to návyk. Kolikrát v telecích letech dítě odpadne a pak se vrátí, protože si vzpomene, jak chodilo do kostela jako malé. A velký vliv na to má i výběr partnera. Měl jsem období, kdy jsem křesťanství moc nepraktikoval. Ale moje žena je ohromná. Ta má víru tak pod kůží, že přes to nejede vlak. K víře mě vrátila. Samozřejmě mám i osobní zkušenosti.

35) Asi nebude existovat recept.

Měl jsem hrozné štěstí na lidi okolo. Třeba na Ladislava Simajchla, Jirku Veselého, Vladimíra Záleského – s ním jsme šli životem 20 let. Měli takový strhující projev, že nešlo zůstat chladný. I tady ve farnosti si nemůžeme stěžovat.

36) Ladislav Simajchl tu také zasáhl hodně životů.

Ladislav mi říkal: „V církvi je spousta věcí, se kterými nesouhlasím. A ty taky nemusíš. Ale to není důvod, proč bys měl přecházet jinam.“ Tenkrát mi vadilo, jak babičky v kostele hrkají růženec. Ladislav mi na to řekl: „Zachovej klid. Nechej je, ať si hrkají, a pusť do toho svoje myšlenky.“ Řekl jsem si: Vždyť on má pravdu! Co bych se vztekal. Vzbudil ve mně pokoru a úplně ze mě moje rebelství sundal. Emoce někdy člověka strhnou, říká si: Kdybys nebyl brácha, tak tě lísknu. Ale oni ti okolo jsou vlastně docela hodní lidé.

37) Když jsme tedy u toho, co pomáhá milovat bližního? Protože to mnohdy není jednoduché.

Žehnat mu. Třeba když jdu kolem souseda, řeknu si: Ty darebáku, Jiří či Josefe, sice jsi mi udělal to a to, ale já ti žehnám. Člověka opustí myšlenky na svár. Opravdu to funguje. Zažil jsem to sám na sobě. Musel jsem opustit zaměstnání a dílnu, které jsem měl rád a byl jsem plný hořkosti... Při pouti na Velehrad mi kněz Bohouš Poláček tenkrát řekl, ať ráno, když jdu kolem práce, kterou jsem měl rád a už do ní nechodím, ať jim požehnám. Říkal jsem tedy: Žehnám vám ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého, ať se vám daří. A bylo to neuvěřitelné. Jako by ze mě spadl kámen. Takže žehnat i pacholkům. To se vyplatí.

Děkuji za rozhovor. Lucie Fuksová

Foto: Farní pout' do Blanska, 8. 5. 2024 (str. 1, 2, 3, 14), Děkanátní setkání mládeže v NMnM, 4. 5. 2024 (str. 4), Víkendovka pro děti na Sulkovci, 17. 3. 2024 (str. 5) – Martina Trödlerová

Milý Jirko,

děkuji Ti za těch několik krásných měsíců, které jsme zde v novoměstské farnosti společně strávili. Jsem Ti vděčný za pomoc s výukou náboženství, za práci s mládeží, za vedení duchovních obnov, za mnoho dalších pastoračních aktivit, které jsem Ti jako místní duchovní správce mohl s naprostou důvěrou svěřit. Děkuji za Tvé zapálení pro Krista. A také za ty četné večerní rozhovory, díky kterým jsme se mohli lépe poznat. Ať Pán i nadále vede Tvé kroky tam, kde pro Tebe připravil místo. A pamatuj, že v naší farnosti budeš vždy vítán s otevřenou náručí! 😊

o. Miro Kulifaj

„Bože, děkuji Ti vším, co jsem! Ty si zasloužíš všechnu chválu a uctívání. Děkuji, že mne miluješ a že mi ukazuješ, co znamená milovat ostatní. Prosím, i dál mne naplňuj ovocem Ducha přitom, jak se k Tobě blížím. V Ježíšově jménu, Amen.“

zdroj: aplikace Holy Bible

„Můj úděl je Hospodin, říkám si, v něj složím svoji naději.“

Pláč 3,24 B21

„Tomu, který je schopen učinit nesrovnatelně víc, než oč prosíme nebo si představujeme, jemu buď sláva, čest a chvála.“

Efhezským 3,20-21 B21

„Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud. Půjdeš-li ohněm, neshoříš, plamen tě nespálí.“

Izaiáš 43,2 B21

Své příspěvky, náměty, přání či připomínky k obsahu Kunhuty posílejte, prosím, na mailovou adresu casopis.kunhuta@gmail.com. Děkujeme. Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolický farní úřad Nové Město na Moravě. Další číslo vyjde v srpnu 2024, uzávěrka 10. 8. 2024. Redakce: Mgr. Dagmar Trödlerová, Mgr. Lucie Fusková, Matěj Trödler, Veronika Trödlerová. Schválil: Mgr. Miroslav Kulifaj.